

ห้องเรียนแสนสุข: กระบวนทัศน์ใหม่ เพื่อทำลายกับดักในห้องเรียน
ซึ่งบั่นทอนการเรียนรู้ ในห้องเรียน ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ
BLISSFUL CLASSROOM: THE NEW PARADIGM TO DISMANTLE CLASSROOM
TRAPS COMPROMISING ENGLISH LEARNING IN EFL CLASSROOMS

Corresponding author¹,
ajaranrewadee@yahoo.com¹

เรวดี หิรัญ¹
Rewadee Hirun¹

Received: August 21, 2018
Revised: November 9, 2018
Accepted: December 17, 2018

บทคัดย่อ

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในห้องเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศมีรูปแบบที่หลากหลายเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการเรียนรวมทั้งมีการสร้างบรรยากาศให้เอื้อต่อการเรียนรู้แต่ก็ยังไม่เพียงพอที่จะสร้างแรงจูงใจให้นักเรียนเนื่องจากมีอุปสรรคมากมายแฝงอยู่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษที่น่าเบื่อ เป็นกับดักทั้งที่มองเห็นและมองไม่เห็น ซึ่งบั่นทอนแรงจูงใจของทั้งนักเรียน และครู บทความนี้ จึงเสนอแนวทางการทำลายกับดักในสี่ประเด็นหลัก ได้แก่ นักเรียน เนื้อหาวิชา บรรยากาศการเรียนรู้ และครู โดยนำทฤษฎีและแนวคิดทางการศึกษา เช่น ทฤษฎีสัมผัสการรับรู้ บรรยากาศการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (SOLE) และหลักจิตวิทยา เช่น ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง (SDT) ทฤษฎีสัมผัสทางจิตวิทยา ร่วมกับทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 และหลักธรรมทางพุทธศาสนา มาบูรณาการให้เกิดกระบวนทัศน์ใหม่ นำไปสู่ “ห้องเรียนแสนสุข” อันเป็นแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่สามารถปฏิบัติได้จริงในห้องเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

คำสำคัญ : แรงจูงใจในห้องเรียน EFL โดยใช้ SDT และ SOLE, หลักธรรมะในห้องเรียน EFL

ABSTRACT

Recently, there has been a multitude of methodological alternatives in an attempt to make EFL classrooms more effective and friendlier to students; nevertheless, they were still not truly motivated to learn. Hence, this article investigated visible and invisible traps in the boring English classrooms that demotivated both students and teachers. A proposed change is introduced to dismantle such traps in four key roles: students, class materials, learning environments, and teachers. Theories in education such as Three Domains of Learning, Self-Organized Learning Environment (SOLE), and in psychology such as Self-Determination Theory (SDT), Three Forces in Psychology, in combination with 21st Century Skills and Buddhist Dharma should be integrated to bring about a new paradigm. Wherefore, a “blissful classroom” finally emerged as a pragmatic pedagogy in EFL classrooms.

¹อาจารย์ กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสาธิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ฝ่ายมัธยม

Keywords : Motivation in EFL Classrooms based on SDT & SOLE, Dharma in EFL Classrooms

บทนำ

ในยุคเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ศตวรรษใหม่นั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ อย่างมากมายไม่ว่าจะในด้านสังคม เศรษฐกิจ การเมือง รวมถึงเทคโนโลยี นำมาซึ่งปัญหาที่วงการการศึกษาทั่วโลก รวมทั้งประเทศไทยต่างต้องประสบนั้นคือ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวยังไม่บรรลุผลจึงเกิดคำถามขึ้นมาว่า “ครูได้มีการปรับเปลี่ยนกระบวนการสอนในการจัดการเรียนการสอนโดยประยุกต์ใช้ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ให้เหมาะกับเด็กยุคใหม่แล้วหรือยัง” จึงเป็นที่มาของการปฏิรูปการศึกษาทั้งในและต่างประเทศ ทั้งนี้ เซอร์ เคน โรบินสันนักการศึกษาชาวอังกฤษ ได้เน้นย้ำถึงความสำคัญและพยายามผลักดันให้เกิดการเปลี่ยนแนวคิดการจัดการศึกษาจากระบบสายพานโรงงานอุตสาหกรรม ที่มองนักเรียนเป็นเพียงกลุ่มผลิตภัณฑ์ที่แบ่งตามอายุและจากระบบเรียนจำ ที่มีการกดขี่จัดระเบียบวินัย ควบคุมความประพฤติอย่างเคร่งครัด และมีการลงโทษ มาเป็นระบบการเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถคิดสร้างสรรค์ได้อย่างอิสระ เข้ากับบริบทในยุคโลกาภิวัตน์ (Robinson, 2010) สอดคล้องกับ วิโรจน์ สารัตนะที่ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของการเปลี่ยนแปลงมุมมองการศึกษา จากกระบวนการเก่า(Old Paradigm) มาสู่กระบวนการใหม่ (New Paradigm) ที่เชื่อมโลกการเรียนรู้ของนักเรียนเข้ากับโลกของความเป็นจริง ที่เน้นการพัฒนาทักษะ และทัศนคติ นักเรียนต้องมีความรู้ความเชี่ยวชาญ และเข้าใจเนื้อหาอย่างลึกซึ้ง มากกว่าการมีความรู้เพียงแคผิวเผิน (Viroj Sarattana, 2013) และถึงแม้ว่า ภาษาอังกฤษจะเป็นภาษาสากล อันเป็นประตูเปิดสู่การเข้าถึงองค์ความรู้ใหม่ ๆ รูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย และสื่อการสอน โดยใช้เทคโนโลยีทันสมัย สามารถดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้ สอดคล้องกับ บัทมา วาสสมัคคี ได้ศึกษาและพบว่า การสร้างสื่อในการเรียนรู้ที่มีเนื้อหาที่น่าสนใจ สามารถจูงใจนักเรียน ให้มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น (Pattama Wassamakkee, 2014, 71) แต่องค์ความรู้เหล่านั้น ดึงดูดความสนใจของนักเรียนได้เพียงระยะเวลาสั้น ๆ จิตตะกานต์ เทพศิริพันธ์ พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ยังคงเบื่อหน่าย ไม่ให้ความสำคัญต่อการเรียนภาษาอังกฤษ และยังคงมีเป้าหมายแบบเดิม คือเรียนเพียงเพื่อต้องการได้คะแนนสอบดีเท่านั้น (Jittakarn Thepsiriphan, 2015) และเมื่อสอบเสร็จ นักเรียนก็จะทิ้งเนื้อหาความรู้เหล่านั้นไป เพราะไม่เห็นคุณค่า ไม่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยจึงยังคงมีปัญหาโดยตลอดเมื่อนักเรียนไม่ตั้งใจเรียน ครูจึงต้องหมดเวลาไปกับการเข้มงวด อบรมสั่งสอนนักเรียนในห้องทำให้ครูเริ่มเกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้และหมดกำลังใจในการสอนซ้ำเติมให้บรรยากาศการเรียนการสอนยิ่งเลวร้ายลงไปอีก และนี่คือหนึ่งในกับดักที่มองไม่เห็นอันเป็นสาเหตุที่นักเรียนไม่ใส่ใจต่อการเรียน และขาดความกระตือรือร้น สะท้อนจากผลคะแนนการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินิยมพื้นฐาน (O-NET) ในรายวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ออกมาต่ำกว่ามาตรฐาน (National Institute of Educational Testing Service (Public Organization), 2018) ถึงเวลาแล้วหรือยัง ที่นักการศึกษาไทยควรร่วมมือกันหาทางทลายกับดักที่มองไม่เห็นในห้องเรียนภาษาอังกฤษเพื่อแก้ไขปัญหที่อาจทำให้ประเทศต้องเสียโอกาสในการแข่งขันในเวทีระดับโลก

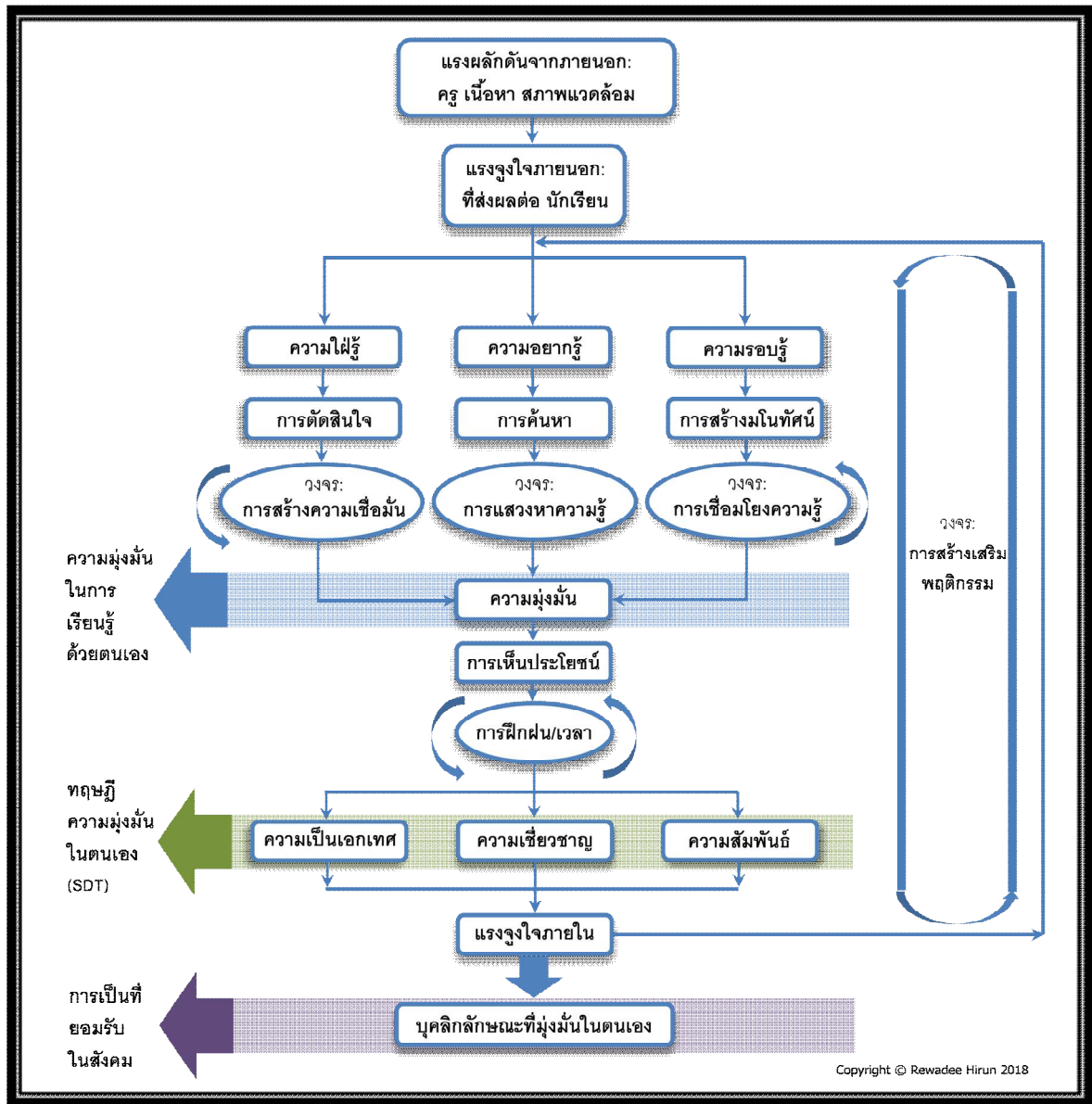
สืบปัจจัยที่ก่อให้เกิด “กับดักที่มองไม่เห็น” ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ

จากอดีตถึงปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษยังไม่บรรลุผลตามเป้าหมายที่วางไว้ นับจากห้องเรียนแบบไดแดกติก (Didactic Classroom) ซึ่งครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ใช้วิธีการสอนซึ่งเน้นการสอนไวยากรณ์และท่องจำคำศัพท์ ในแบบ Grammar Translation ครูทำหน้าที่เป็นผู้กำหนดแนวทางการจัดการเรียนรู้ส่งผลให้นักเรียนขาดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ (Smerdon, Burkam & Lee, 1999, 5-34) ก่อให้เกิด “ห้องเรียนน่าเบื่อ” ถึงแม้ครูส่วนใหญ่จะพยายาม

แก้ปัญหาเหล่านั้น โดยการลดบทบาทของตนลงมา และปรับเปลี่ยนวิธีการสอนแบบต่างๆ เพื่อให้ให้นักเรียนสนใจเรียนมากขึ้นมาสู่การจัดการเรียนการสอนที่เน้นนักเรียนเป็นศูนย์กลางเช่น Cognitive Code Learning, Natural Approach และ Communicative Approach เป็นต้น มุ่งสร้างห้องเรียนแบบโซคราติก (Socratic Classroom) เพื่อให้นักเรียนได้ร่วมแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ผ่านการตั้งคำถามให้เกิดความอยากเรียนรู้ โดยครูจะเป็นผู้คอยช่วยให้นักเรียนสามารถสรุปสาระการเรียนรู้ด้วยตนเองในที่สุด (Fabio, 2018) การเรียนรู้ในลักษณะนี้ ต้องอาศัยแรงจูงใจ ไม่ว่าจะเป็นแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หรือแรงจูงใจทั้งภายในและภายนอกเพื่อกระตุ้นความสนใจ หรือ ความต้องการจะเรียนรู้ด้วยตนเอง ครูจึงต้องมีความชำนาญในการเลือกใช้แรงจูงใจให้เหมาะกับนักเรียนดังนั้น การเรียนรู้ผ่านแรงจูงใจ (Motivation-based Learning, MBL) จึงเริ่มเข้ามามีบทบาทในการจัดการเรียนการสอนในรูปแบบต่างๆ (Castañeda, 2013, 151-170) แม้นักเรียนบางส่วนเริ่มสนใจเรียนมากขึ้น แต่ก็ยังคงมีนักเรียนอีกจำนวนหนึ่งที่ยังคงมีพฤติกรรมเช่นเดิม ทั้ง ๆ ที่มีการให้แรงเสริมเชิงบวก (Positive Reinforcement) แก่ นักเรียนแล้วก็ตาม การเปลี่ยนกลยุทธ์การสอนเช่นนี้เป็นเพียงการปรับแก้อุปสรรคในเชิงเดี่ยว (Linear Approach) เฉพาะในกับดักที่สามารถมองเห็นได้เท่านั้น แต่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษโดยทั่วไป ยังคงมีกับดักที่คนส่วนใหญ่มองไม่เห็น หรือมองข้ามไปแฝงเร้นซ่อนตัวอยู่อีกหลายอย่างสอดคล้องกับงานวิจัยที่ระบุว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนั้น นักเรียนต้องเผชิญกับอุปสรรคที่บั่นทอนแรงจูงใจอันได้แก่ เนื้อหาที่ไม่เหมาะกับนักเรียน สภาพห้องเรียน การขาดสิ่งอำนวยความสะดวก หรืออุปกรณ์ในการเรียน วิธีการสอน และพฤติกรรมของครู (Sakai & Kikuchi, 2009; Dörnyei, 2012) นอกจากนี้เนื้อหาไม่น่าสนใจ เทคนิคการสอนไม่ทำทนาย นักเรียนยังไม่เห็นประโยชน์ที่จะนำความรู้ภาษาอังกฤษไปใช้ได้ในชีวิตจริง (Brown, 2007, 17-34; Keblawi, 2005) การตั้งเป้าหมายและความคาดหวังที่ไม่สมเหตุผลผลของครูและนักเรียนรวมทั้งการประเมินความสามารถของนักเรียนที่พิจารณาจากคะแนนสอบเท่านั้น กับดักที่มองไม่เห็นเหล่านี้ส่งผลให้ประสิทธิภาพการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไม่ได้ผลดีเท่าที่ควร ครูจึงจำเป็นต้องมีการปรับเปลี่ยนกลยุทธ์การจัดการเรียนรู้บูรณาการเทคนิคการสอนเชิงประยุกต์นำองค์ความรู้จากศาสตร์อื่นๆ เข้ามาร่วมแก้ไขเกิดเป็นกระบวนการที่ใหม่ที่แก้ไขปัญหาในเชิงซ้อน (Non-linear Approach) สามารถกำจัดจุดอ่อนภายในห้องเรียน ให้เป็นห้องเรียนแบบอีคลีติกติก (Eclectic Classroom) ซึ่งผสมผสานวิธีการสอนหลายรูปแบบ เพื่อให้สามารถแก้อุปสรรคได้หลากหลายมิติยิ่งขึ้น โดยกับดักที่มองไม่เห็นในห้องเรียนภาษาอังกฤษนี้ เกิดจาก 4 ปัจจัยหลักได้แก่ นักเรียน เนื้อหาวิชา บรรยายาการศึกษาการสอน และครู

การทลายกับดักที่มองไม่เห็น ปัจจัยที่ 1: นักเรียน

ปัจจัยในตัวนักเรียนเกิดจากปัญหาการขาดแรงจูงใจ รวมทั้งปัญหาการขาดความมุ่งมั่น ที่จะเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งในทางจิตวิทยา ไรอัน และ ดีซี รวมทั้ง ชูลต์ ได้คิด ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง (Self-Determination Theory, SDT) เพื่อกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจภายในที่อยากจะทำ โดยทฤษฎีนี้ เน้นการเลือกแนวทางการปฏิบัติได้อย่างเป็นเอกเทศ (Autonomy) การมีความรู้ความสามารถ (Competence) รวมทั้งการสร้างความสัมพันธ์กับคนรอบข้าง (Relatedness) จนเป็นที่ยอมรับในสังคม (Ryan & Deci, 2000, 68-78; Schulte, 2018) เมื่อนำทฤษฎีนี้มาเป็นแม่แบบในการทลายกับดักที่มองไม่เห็นในตัวนักเรียน จะสร้างแรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) เพื่อจุดประกายให้นักเรียนเกิดการอยากเรียนรู้ด้วยตนเอง และพัฒนาจนกลายเป็นนิสัยติดตัวต่อไป ดังแสดงในแผนภูมิที่ 1

แผนภูมิที่ 1 : การประยุกต์ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง เพื่อสร้างบุคลิกให้เป็นที่ยอมรับในสังคม

จะเห็นว่า ครู เนื้อหา และสภาพแวดล้อมการเรียนรู้เป็นแรงผลักดันที่มีอิทธิพลต่อแรงจูงใจภายนอกที่ส่งผลต่อนักเรียนผ่านการให้รางวัล หรือลงโทษ หากนำทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง มาประยุกต์ใช้ในการเรียนการสอน จะส่งผลให้เกิดความใฝ่รู้ ความอยากรู้ และความรอบรู้ อันเป็นก้าวแรกของการเข้าสู่กระบวนการสร้างแรงจูงใจในห้องเรียนโดยความใฝ่รู้ก่อให้เกิดการตัดสินใจในการเลือกวิธีการค้นหาความรู้ในแบบของตนเอง นำไปสู่วงจรการสร้างความเชื่อมั่นขณะที่ความอยากรู้ ก่อให้เกิดการค้นหาเพื่อตอบคำถามหรือข้อสงสัยของตนเองนำไปสู่วงจรการแสวงหาความรู้และความรอบรู้ ก่อให้เกิดการสร้างมโนทัศน์ในการมองภาพรวมด้วยตนเอง นำไปสู่วงจรการเชื่อมโยงองค์ประกอบต่าง ๆ

เมื่อมีการปฏิบัติวงจรทั้งสามซ้ำ ๆ จะทำให้เกิดความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ด้วยตนเองขึ้นมา และเมื่อนักเรียนเห็นว่าการรู้นั้นสามารถนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ได้จริงในชีวิตประจำวัน นักเรียนจึงอยากที่จะหมั่นฝึกฝนขั้นตอนเหล่านั้นต่อไป จนในที่สุด ความเชื่อมั่นกลายเป็นความสามารถในการเลือกแนวทางการดำเนินชีวิตได้อย่างเป็นเอกเทศ (Autonomy) การแสวงหาความรู้กลายเป็นความเชี่ยวชาญ (Competence) และการเชื่อมโยงความรู้กลายเป็นการสร้างความสัมพันธ์อันดี

จนเป็นที่ยอมรับของคนรอบข้าง (Relatedness) สิ่งเหล่านี้เป็นผลให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจภายใน ที่ทำให้ชวนขวยอายอยากเรียนรู้ ตามทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง และเมื่อแรงจูงใจนั้น จุดประกายการเรียนรู้ต่อเนื่องวนเวียนไป ดังแสดงในวงจรการเสริมพฤติกรรมการเรียนรู้จึงไม่จำเป็นต้องมีแรงผลักดันหรือแรงจูงใจจากภายนอกเข้ามาเป็นตัวขับเคลื่อนอีกต่อไป กระบวนการทั้งหมดนี้ สร้างเสริมให้นักเรียนที่เคยเบื่อหน่าย กลับมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียน สนุกกับกระบวนการเรียนรู้ และส่งผลให้นักเรียนมีบุคลิกภาพที่มุ่งมั่นในตนเอง เป็นที่ยอมรับของคนรอบข้างอันเป็นการทลายกับดักในปัจจุบันด้านนักเรียนลงได้

การทลายกับดักที่มองไม่เห็นปัจจัยที่ 2: เนื้อหาวิชา

หลังการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความมุ่งมั่นและมีนิสัยใฝ่เรียนรู้แล้วสิ่งต่อไปที่ควรคำนึงถึง คือ การปรับเนื้อหาวิชาให้สนุก ทำท่ายและมีประโยชน์ เหมาะกับนักเรียนในยุคปัจจุบัน จึงควรนำทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ที่เน้นการใช้ทักษะ 4Cs คือ การคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) การทำงานร่วมกัน (Collaboration) การสื่อสาร (Communication) และความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) มาผนวกกับ ทฤษฎีสามพิสัยการเรียนรู้ (Three Domains of Learning) เพื่อพัฒนาสมรรถนะการเรียนรู้ (Competency) และ ความคงทน (Retention) ในการจดจำเนื้อหา ให้นักเรียนรู้ลึกก็รู้จริง (Depth of Knowledge) ในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ นิยมนำทฤษฎีสามพิสัยการเรียนรู้มาใช้เพื่อพัฒนาทักษะต่างๆ กันอย่างแพร่หลาย (Wilson, 2015) ซึ่งพิสัยการเรียนรู้ทั้งสามนั้น ได้แก่ พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) จิตพิสัย (Affective Domain) และทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) เบนจามินบลูม (Benjamin Bloom) ได้คิดปรับปรุงหลักการ Taxonomy (Revised) มาใช้ในการปรับเปลี่ยนการเรียนรู้ผิวเผินในห้องเรียนแบบเก่าที่เน้นการท่องจำ (Rote Learning) ให้เกิดการเรียนรู้ลึกยิ่งขึ้น กลไกการเรียนรู้นี้จะค่อย ๆ ซ้ำซ้อนมากขึ้นตามระดับใน “พุทธิพิสัย” ซึ่งแบ่งการเรียนรู้ออกเป็น 6 ชั้น อันเป็นการพัฒนาระดับความคิด ในแต่ละชั้นขององค์ความรู้ (Anderson & Krathwohl, 2001) ให้นักเรียนเริ่มคิด และค้นหาความรู้ต่างๆ เพื่อนำไปพัฒนาต่อยอดองค์ความรู้เดิมพุทธิพิสัย จึงเป็นขั้นตอนของการ “คิดค้น” อย่างไรก็ตาม หากนักเรียนไม่มีความสนใจในเนื้อหาที่เรียนแล้ว การเรียนรู้ก็ไม่เกิดขึ้น จึงต้องมีกระบวนการปรับเปลี่ยนเจตคติให้นักเรียนอยากที่จะเรียนรู้ในระดับที่สามารถนำมาจัดระบบความคิด และผนวกองค์ความรู้เข้ากับตัว เพราะเห็นคุณประโยชน์ของสิ่งที่เรียน โดย เดวิด อาร์คธาอวอลล์ (David R. Krathwohl) ได้นิยาม “จิตพิสัย” ว่าเป็นการเรียนรู้ที่ถูกขับเคลื่อนด้วยอารมณ์ และความรู้สึกลึก (Krathwohl, Bloom, & Masia, 1964) จิตพิสัย จึงเป็นขั้นตอนของการ “ใส่ใจ” ที่จะเรียนรู้อันเกิดจากความสนใจของนักเรียนเองเมื่อผ่านขั้นตอนทั้งสองนี้แล้วนักเรียนจะสามารถนำความรู้ภาษาอังกฤษมาประยุกต์ใช้และฝึกปฏิบัติจนเกิดความเชี่ยวชาญ ในการทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การกล่าวสุนทรพจน์ การอภิปราย การนำเสนอ การเจรจาโน้มน้าว การได้วาที หรือแม้กระทั่ง การสอบสัมภาษณ์ตรงกับ “ทักษะพิสัย” ของอาร์เอชเดฟ (R.H. Dave) ที่มุ่งเน้นการนำองค์ความรู้ไปลงมือปฏิบัติ จนคล่องแคล่วชำนาญอย่างเป็นธรรมชาติ (Dave, 1970) ทักษะพิสัยจึงเป็นขั้นตอนของการ “ฝึกฝน” ที่เปลี่ยนองค์ความรู้ในภาคทฤษฎีมาเป็นความชำนาญในภาคปฏิบัติ เป็นการผสมผสานกันระหว่างศาสตร์และศิลป์ขององค์ความรู้นั้นๆ

ดังนั้น ในการเตรียมเนื้อหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษหากมีการนำทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง (SDT) มาบูรณาการกับทฤษฎีสามพิสัยการเรียนรู้ผ่านองค์ความรู้ แรงจูงใจ และทักษะ ดังกล่าวแล้ว จะสามารถยกระดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ ให้ลึกซึ้งขึ้น ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1: การใช้ ทฤษฎีสามพิสัยการเรียนรู้บูรณาการกับ ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเองเพื่อยกระดับการเรียนรู้

จะเห็นว่า ในห้องเรียนโดแตกติก ที่ครูเป็นศูนย์กลางการเรียนรู้ นั้นทำให้นักเรียนขาดแรงจูงใจ ไร้ทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนได้ความรู้เพียงแคผิวเผินแม้ครูจะพยายามยกระดับการเรียนรู้ของนักเรียน โดยใช้ทฤษฎีสามพิสัยในระดับต่าง ๆ “คิดค้น ใฝ่ใจ และฝึกฝน” มาเพิ่มคุณภาพเนื้อหาวิชา ตามกระบวนการที่ใช้นี้ในปัจจุบัน ก็ยังไม่สามารถทำให้การเรียนรู้ของนักเรียนเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง และมีความคงทนในระยะยาวได้ สาเหตุจากขีดจำกัดความล่าในการเรียนรู้ (Learning Burnout Threshold) ของนักเรียนยังไม่สูงเท่าที่ควร (Schaufeli, 2002, 464-481) การยกระดับการเรียนรู้ จึงเกิดขึ้นได้เพียงแคในช่วงระยะเวลาสั้นๆ เท่านั้น แต่ถ้าครูนำกระบวนการจากทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง มาเพิ่มความสามารถการเรียนรู้ ทำให้นักเรียนสามารถเชื่อมโยงความสัมพันธ์ ขององค์ความรู้ต่าง ๆ ได้ ทั้งยังสามารถเลือกแนวทางการเรียนรู้ได้อย่างเป็นเอกเทศ เกิดเป็นความท้าทาย ทำให้นักเรียนรู้สึกสนุก สร้างเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ไม่คิดว่าเรียนไปเพียงเพื่อคะแนน หรือ เรียนเพราะถูกบังคับเหมือนแต่ก่อน ทำให้ขีดจำกัดความล่าในการเรียนรู้สูงขึ้น เกิดการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องยาวนานกว่า จึงเป็นการเปลี่ยนกระบวนการจัดการเนื้อหาการเรียนภาษาอังกฤษที่สามารถทลายกับดักที่มองไม่เห็นในปัจจุบันได้ในด้าน เนื้อหาวิชา ลงไปได้

การทลายกับดักที่มองไม่เห็นปัจจัยที่ 3: บรรยากาศการเรียนการสอน

เมื่อกำจัดอุปสรรคจากตัวนักเรียนและเนื้อหาวิชาลงไปได้แล้ว ตัวการต่อไปที่เป็นกับดัก ซึ่งแฝงอยู่ในห้องเรียนนั้น คือ บรรยากาศหรือสภาพห้องเรียนที่ไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ นับว่าเป็นปัญหาที่คนส่วนใหญ่มองข้ามไปในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ครูจะคาดหวังให้นักเรียนตั้งใจเรียน และมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ตลอดเวลาซึ่งในความเป็นจริงเป็นไปได้ยากมาก แม้จะมีการนำวิธีการเรียนรู้แบบต่าง ๆ มาประยุกต์ใช้ในห้องเรียนแบบอีเคล็กติกแล้วก็ตาม ทั้งนี้ เนื่องจากพื้นฐานจิตใจของนักเรียนแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับชีวิตและประสบการณ์ของแต่ละคน หากมีการนำทฤษฎีสามพลังทางจิตวิทยา (Three Forces of Psychology) เข้ามาปรับใช้ครูจะสามารถเข้าใจพฤติกรรมของนักเรียนแต่ละคน และเตรียมตัวรับสภาพการณ์จริงในห้องเรียนของตนได้ดีขึ้นโดยทฤษฎีดังกล่าว ประกอบด้วย “พฤติกรรมนิยม” (Behaviorism) ที่มุ่งเน้นการให้แรงเสริม (Reinforcement) เพื่อให้เกิดการเปลี่ยนพฤติกรรมจากภายนอกผ่านการให้รางวัล และการลงโทษ (Rewards and Punishments) “จิตวิเคราะห์” (Psychoanalysis) ที่มุ่งเน้นไปที่ระดับจิตสำนึก จิตใต้สำนึก และจิตไร้สำนึก ของนักเรียน เพื่อหาสาเหตุที่แท้จริงในการไม่สนใจเรียน และ “จิตวิทยาามานุษยวิทยา” (Humanistic Psychology) ที่มุ่งเน้นการหาตัวตน เพื่อพัฒนาศักยภาพของนักเรียนแบบปัจเจก โดยคำนึงถึงประสบการณ์ สภาพความเป็นอยู่ และการเลี้ยงดู ทั้งนี้ทฤษฎีพฤติกรรมนิยม ของ สกินเนอร์ (Skinner, 1966) และทฤษฎีจิตวิเคราะห์ ของ ซิกมัน ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ล้วนมุ่งเน้นทางด้านจิตวิทยา (Perlman & Brandell, 2011) นักการศึกษาจึงนิยมนำทฤษฎีจิตวิทยาามานุษยวิทยา ของ มาสโลว์

(Maslow, 1968) มาปรับใช้ในห้องเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าโดยแพตเตอร์สัน และโจเซฟ นักจิตวิทยาชาวอังกฤษ ได้นำทฤษฎีของคาร์ล โรเจอร์ส (Carl Rogers) ที่เน้นการพัฒนาตัวตนของบุคคล(Person-centered Development) มาบูรณาการเข้ากับแนวคิดตามหลักจิตวิทยาเชิงบวก (Positive Psychology) เป็นการนำจุดแข็งของมนุษย์มาเป็นแกนในการพัฒนา และแก้ปัญหาในด้านต่างๆ เพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ที่เกิดจากความต้องการของตนเอง (Patterson & Joseph, 2007) การจัดการเรียนการสอน ให้นักเรียนสามารถประเมินผลการเรียนรู้ของตนเอง ใช้จิตพิสัย เสริมกับ พุทธิพิสัย เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพการเรียนรู้ของนักเรียน จะทำให้เกิดบรรยากาศที่เอื้อต่อการเรียนรู้

ในการเลือกรูปแบบการจัดการเรียนการสอนที่ทำทนายและตอบสนองความต้องการของนักเรียน ล้วนมุ่งเน้นที่ตัวนักเรียนเป็นสำคัญ ไม่ว่าจะเป็นการจัดการเรียนรู้โดยใช้โครงงานเป็นฐาน (Project-based) ปัญหาเป็นฐาน (Problem-based) สมองเป็นฐาน (Brain-based) หรือ เกมเป็นฐาน (Game-based) ที่ผ่านการปฏิบัติ หรือ ใช้ประสบการณ์ของตนเอง ควบคู่ไปกับการใช้ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 มาก่อให้เกิดองค์ความรู้ที่นักเรียนสร้างขึ้น ทว่า บรรยากาศในห้องเรียน ก็ยังคงถูกกำหนดด้วยกรอบการปฏิบัติที่เป็นขั้นตอน เนื่องจากครูมีการตั้งธง และคาดหวังในรูปแบบของผลงานนักเรียนให้ออกมาเป็นอย่างใดอย่างหนึ่ง กระบวนการเรียนรู้ไม่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้มีความพยายามที่จะหาวิธีสร้างบรรยากาศการเรียนรู้แนวใหม่ ให้การคิดค้นค่อย ๆ เติบโตขึ้นเอง ไม่ถูกจำกัดด้วยแนวทางการปฏิบัติ องค์ความรู้ที่มีอยู่ หรือแม้แต่กรอบของภาษา ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของภัทราวดี ยวนชื่น ที่พบว่า การเรียนรู้แนวธรรมชาติจะเป็นการเรียนรู้จากมโนทัศน์ไปสู่ภาษา ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้เรียนรู้อย่างเต็มที่เพราะสนุกสนานไปกับการค้นหา (Phattarawadee Yuanchuen, 2012, 186-187) ในขณะที่ สุกต มิตร (Sugata Mitra) นักวิทยาศาสตร์การศึกษาชาวอินเดีย ได้สังเกตเห็นว่าเด็ก ๆ สามารถค้นหาวิธีเล่นวีดีโอเกมด้วยตนเองได้ ทั้งที่วีดีโอเกมนั้นเป็นภาษาญี่ปุ่น พวกเขาสามารถเลือกกดปุ่มต่างๆ ได้อย่างถูกต้องแม่นยำ แม้จะไม่มีพื้นฐานความรู้ภาษาญี่ปุ่นเลยก็ตาม สุกต จึงนำความคิดดังกล่าว มาทำการทดลองสร้างห้องเรียนแบบใหม่ ภายใต้ชื่อโครงการ “Hole in the Wall” และพบว่า นักเรียนสามารถช่วยกันค้นหาข้อมูลผ่านทางอินเทอร์เน็ตเพื่อตอบข้อสงสัยและสามารถเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ได้ด้วยตนเอง เช่นเดียวกับในกรณีการเล่นวีดีโอเกมภาษาญี่ปุ่นของเด็ก ๆ กลุ่มนั้น (Mitra, 2012)

ห้องเรียนทดลองนี้จึงเป็นการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความอยากรู้ ผ่านคำถามสำคัญ (Big Question) ที่ต้องการการค้นคว้า เพื่อรวบรวมองค์ความรู้ให้ได้มาซึ่งคำตอบที่สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ (Useful Application) นักเรียนร่วมมือกันทำงานเป็นกลุ่ม (Collaboration) โดยมีการแบ่งหน้าที่กันเพื่อค้นหาข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต และนำข้อมูลที่ได้มาผ่านขั้นตอนสื่อสาร (Communication) อาทิ อารยสนทนา (Civil Dialogue) ถกเถียง (Debate) อภิปราย (Discussion) และนำเข้าสู่กระบวนการวิเคราะห์ สังเคราะห์ และหาข้อสรุป ใช้ความคิดอย่างมีวิจารณญาณ (Critical Thinking) จนได้มาซึ่งองค์ความรู้ที่เมื่อนำมากลั่นกรองโดยการใช้ความคิดสร้างสรรค์ (Creativity) จะเกิดเป็นประโยชน์ สามารถนำไปใช้ได้จริง อันเป็นการตอบคำถามสำคัญแต่เริ่มต้นนั้น และในท้ายที่สุด มีการนำเสนอข้อมูล แลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันระหว่างกลุ่มต่าง ๆ จะเห็นว่าบรรยากาศห้องเรียนแบบนี้ ครูทำหน้าที่เป็นเพียงผู้กำหนดเป้าหมายคร่าว ๆ และคอยสังเกตการณ์อยู่ห่าง ๆ กระบวนการเรียนรู้จึงดำเนินไปอย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งยังสามารถพัฒนาศักยภาพของนักเรียนได้อย่างครบถ้วนต่อมารูปแบบการเรียนรู้นี้ได้ถูกนำมาเป็นต้นแบบของห้องเรียนแนวใหม่ ที่ส่งเสริมให้นักเรียนสร้างบรรยากาศการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Self-Organized Learning Environment) หรือเรียกสั้น ๆ ว่า “ห้องเรียน SOLE” ดังนั้น กระบวนการ SOLE จึงเป็น “ห้องปฏิบัติการ SDT ภาคอิสระ”

เมื่อนำการจัดการเรียนการสอน ภายใต้กระบวนการ SDT ตามกรอบของทักษะแห่งศตวรรษที่ 21(4Cs) มาบูรณาการเข้ากับห้องเรียนแบบ SOLE จึงเป็นการปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษแบบเดิม (Traditional Paradigm) ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันไปอย่างสิ้นเชิง เพราะนอกจากจะเป็นการส่งเสริมความมุ่งมั่น สนับสนุนการเรียนรู้ผ่านทักษะทั้งสี่แล้ว ยังเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติ อีกด้วย ดังแสดงใน ตารางที่ 2

การฝึกฝนทักษะ การเรียนรู้ของนักเรียน ตามทักษะแห่งศตวรรษที่ 21	การสร้างพฤติกรรม การเรียนรู้ของนักเรียน ตามหลักการ SOLE	การพัฒนาบุคลิกนิสัย การเรียนรู้ของนักเรียน ตามหลักการ SDT*	ผลที่นักเรียนได้รับ จากบรรยากาศการเรียนรู้ ที่เกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ
1. คิดอย่างมีวิจารณญาณ	→ ฝึกค้นหาข้อมูลผ่านอินเทอร์เน็ต	→ ความสามารถ*	→ สร้างสมรรถนะการเรียนรู้
2. ทำงานร่วมกัน	→ ฝึกทำงานเป็นทีม และวางกลยุทธ์	→ ความสัมพันธ์*	→ สร้างการยอมรับในสังคม
3. สื่อสาร	→ ฝึกเจรจาต่อรอง และอภิปราย	→ ความเป็นเอกเทศ*	→ สร้างการเรียนรู้เต็มศักยภาพ
4. คิดอย่างสร้างสรรค์	→ ฝึกประยุกต์ใช้ ให้เกิดประโยชน์	→ ปฏิบัตินิยม	→ สร้างการเรียนรู้อย่างอิสระ

ตารางที่ 2: การบูรณาการ 4Cs, SOLE, SDT เข้ากับการเรียนการสอน เพื่อสร้างบรรยากาศการเรียนรู้แนวใหม่

จากตารางจะเห็นว่า การนำการคิดอย่างมีวิจารณญาณซึ่งเป็นหนึ่งในทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 มาให้นักเรียนใช้ เพื่อฝึกค้นหาข้อมูลผ่านทางอินเทอร์เน็ต ภายใต้บรรยากาศห้องเรียนที่เปิดโอกาสให้มีการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเอง (SOLE) ร่วมไปกับทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง โดยพัฒนาความรู้ความสามารถไปสู่การสร้างสมรรถนะการเรียนรู้ด้วยตนเองได้ในที่สุด และเมื่อนักเรียนได้ฝึกใช้ทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 รวมกลุ่มทำงานในห้องเรียน SOLE โดยมีการวางกลยุทธ์ร่วมกันแล้ว นักเรียนจะสามารถพัฒนาการเรียนรู้ตามหลักการ SDT โดยยกระดับความสัมพันธ์ขึ้นสู่การเป็นที่ยอมรับในสังคมได้ หากนักเรียนใช้การสื่อสาร ตามทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ฝึกเจรจาต่อรอง และอภิปรายสรุปผลตามหลักการของห้องเรียน SOLE และเลือกแนวทางการปฏิบัติเองได้ ตามหลักการ SDT นักเรียนก็จะสามารถออกแบบให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างเต็มศักยภาพของตนเอง ภายใต้บรรยากาศห้องเรียนใหม่นี้ ส่วนทักษะสุดท้ายแห่งศตวรรษที่ 21 คือ การคิดอย่างสร้างสรรค์ซึ่งเมื่อนำพัฒนาผลที่ได้จากห้องเรียน SOLE ให้สามารถใช้ประโยชน์ได้ในชีวิตจริง ตามปรัชญาปฏิบัตินิยม (Pragmatism) แม้จะอยู่นอกเหนือหลักการ SDT ก็ตาม แต่การเห็นประโยชน์ของการสร้างสรรค์ผลงานดังกล่าวจะเป็นตัวจุดประกายให้นักเรียนคิดสร้างแนวทางการเรียนรู้อย่างอิสระขึ้นมาได้ภายใต้บรรยากาศการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติดังที่นั่น เมื่อมีการปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ให้เกิดการเรียนรู้ที่เป็นธรรมชาติ โดยนักเรียนมีอิสระในการเรียนรู้แล้วเท่ากับเป็นการทลายกับดักที่มองไม่เห็น ตามปัจจัยที่สาม ด้านบรรยากาศการเรียนการสอนให้หมดไป

การทลายกับดักที่มองไม่เห็นปัจจัยที่ 4: ครู

แม้บทบาทของครูจะเปลี่ยนไป จากเดิมที่ครูเคยทำหน้าที่เป็น ผู้ “สั่ง” และสอน มาเป็นครูที่เป็นผู้ชี้แนะ (Advisor) และคอยให้กำลังใจนักเรียน จนมาถึง ครูที่เป็นผู้จุดประกายกระบวนการเรียนรู้ (Instigator) ส่งเสริมให้นักเรียนได้ฝึกคิด และค้นหาคำตอบได้เองแต่ปัญหาการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไม่ได้อยู่ที่องค์ความรู้ในการสอนของครูเพียงอย่างเดียว ปัจจัยสำคัญที่มักถูกมองข้ามไป ได้แก่ พฤติกรรมและความคิดเชิงลบ รวมทั้งมาตรฐานทางจรรยาบรรณ และจริยธรรมของครู ล้วนแต่เป็นอุปสรรคที่ต้องการกรอบความคิดใหม่เข้ามาช่วยแก้ไข มีงานวิจัยที่ระบุตัวการสำคัญที่บั่นทอนแรงจูงใจของนักเรียน (Demotivation) ซึ่งคือ ครูนั่นเอง (Gorham & Millette, 1997, 245-261; Ikeno, 2002, 1-19; Hasegawa, 2004, 119-136;

Arai, 2004, 39-47; Zhang, 2007, 209-227) ดังนั้น ครูผู้ซึ่งควรจะเป็นผู้สร้างแรงจูงใจ กลับกลายเป็นผู้บั่นทอนแรงจูงใจนั้นเสียเอง รัตนวดี โชติกพานิช และพูนทรัพย์ เกตุวีระพงษ์ ต่างให้ข้อเสนอแนะว่า การทลายกับดักในส่วนของครูที่เป็นอุปสรรคต่อการจัดการเรียนการสอนนั้นควรมีการนำหลักธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าที่เหมาะสมสำหรับครูมาปรับใช้ร่วมกับวิธีการสอนภาษาอังกฤษแบบต่าง ๆ (RattanawadeeChotikapanich, 2007; PoonsupKateweerapong, 2013) ในที่นี้ขอยกหลักธรรมเพียงบางส่วนที่ช่วยปรับเปลี่ยนทัศนคติหรืออคติที่อยู่ในตัวครู อันได้แก่ อธิบาทสี่ พรหมวิหารสี่ ทศพิชราชธรรมสังคหวัดตุสี่ กาลามสูตร และคำสอนของพระพุทธเจ้าเกี่ยวกับ “บัวสี่เหล่า” (Four Tiers of Lotus, Four Types of People, 2018) โดยพิจารณาแบ่งหลักธรรมเหล่านี้ออกเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 เป็นหลักธรรมที่ใช้พัฒนาจิตใจของครู โดยแก้ไขจาก “แก่นใน” (Inner Core)สู่ “แก่นกลาง” (Center Core) และผ่านออกมาถึง “แก่นนอก” (Outer Core) เพื่อส่งผลดีโยงกลับไปหาตัวนักเรียนต่อไปและส่วนที่ 2 เป็นหลักธรรมที่ใช้เพื่อเตือนสติครูให้สามารถพิจารณาแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่พบในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ได้อย่างถ่องแท้ ถี่ถ้วน และไร้อคติ

ครูจำเป็นต้องนำหลักธรรมที่ใช้พัฒนาจิตใจ มาปรับใช้ให้สัมพันธ์กับหน้าที่ของตน และมุ่งมั่นปฏิบัติต่อเนื่องไปจนเกิดเป็นอุปนิสัยที่ดี มีความงามภายในจิตใจ ส่วนการจะเลือกนำหลักธรรมใดมาใช้ นั้น ต้องพิจารณาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นตามแต่กรณี เช่นกรณีของครูสมศรี...

“ครูสมศรี มีความเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก และด้วยประสบการณ์การสอนมานานกว่า ๒๐ ปี เธอจึงเป็นครูที่โดดเด่นมากในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เธอมีความชำนาญในวิธีการสอนแบบต่าง ๆ และมีความมั่นใจในภูมิความรู้ภาษาอังกฤษของตนเองที่สุดแต่นักเรียนส่วนใหญ่ก็ยังไม่อยากจะเรียนกับครูสมศรี เพราะเธอดูมากเป็นคนเจ้าระเบียบ ทุกอย่างต้องทำเป็นขั้นตอนตามที่เธอกำหนด ครูสมศรีจะไม่ชอบสอนนักเรียนที่อ่อนและเรียนเข้าใจยากยิ่งกว่านั้น เธอเกลียดนักเรียนที่คุยหรือเหม่อลอยเวลาเรียน เธอจึงมีลูกศิษย์โปรดอยู่เพียงแค่สองสามคนในห้องหนึ่งๆ หากนักเรียนถามเกินเลยจากสิ่งที่เธอสอน แล้วเธอตอบไม่ได้ เธอก็จะเกรี้ยวกราดและพูดจาประชดประชัน เปรียบเทียบประสบการณ์และภูมิปัญญาของเธอกับเด็กคนนั้นๆ จนทำให้นักเรียนต่างพากันหวาดหวั่น ไม่กล้าซักถามอีกดังนั้น เมื่อนักเรียนไม่เข้าใจอะไร ก็จะไม่ถามอะไร ทั้งให้เวลาหมดไป”

จะเห็นว่า แม้ครูสมศรีจะมีความรู้ ความเชี่ยวชาญมาก แต่บรรยากาศการเรียนการสอนที่ไม่เป็นมิตรจึงไม่เอื้อต่อการเรียนรู้ พฤติกรรมของเธอนั้น ทำลายแรงจูงใจของนักเรียนไปโดยที่เธอไม่รู้ตัว ยิ่งไปกว่านั้น การเป็นคนเจ้าอารมณ์ ไม่พิจารณาเหตุผลของเธอ จึงทำลายสายสัมพันธ์ระหว่างเธอกับนักเรียนลงอย่างสิ้นเชิง หากครูสมศรีได้นำ “อธิบาทสี่” อันประกอบไปด้วย ฉันทะ (ความพอใจในสิ่งที่ทำ) วิริยะ (ความเพียรที่จะทำ) จิตตะ (ความเอาใจใส่ ไม่ทอดธุระ) และวิมังสา (การหมั่นตรึกตรอง พิจารณาเหตุผล) มาใช้แก้ไขพฤติกรรมของเธอแล้ว ภาพลักษณ์ที่เป็นลบของเธอ ในสายตาของนักเรียนก็จะลดลง “อธิบาทสี่” จึงเป็นหลักธรรมเบื้องต้นที่ครูควรนำมาปฏิบัติ ในการพัฒนาเบื้องต้นของจิตใจ เป็นการเริ่มแก้ไขจาก “แก่นใน” อันเป็นก้าวแรกที่จะนำไปสู่ความสำเร็จในห้องเรียน

“พรหมวิหารสี่” เป็นหลักธรรมประจำใจของผู้ประเสริฐ กล่าวคือ เมตตา ครูจะต้องมีความรัก ความปรารถนาดีต่อนักเรียน กรุณา ครูต้องมีความสงสาร อยากช่วยเหลือนักเรียน มุทิตา ครูมีความยินดีเมื่อนักเรียนได้ดี และ อุเบกขา ครูมีใจเป็นกลางไม่เอนเอียงด้วยความรักหรือความชัง เมื่อครูสมศรีมีกวางอุเบกขาเพื่อแก้ไขอคติและความลำเอียงของเธอ จึงเป็น

การช่วยแก้ไขให้บรรยากาศในห้องเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้น ดังนั้น การฝึก “พรหมวิหารสี่” จึงเป็นขั้นของการสร้าง “แก่นกลาง” ที่เปี่ยมไปด้วยคุณธรรมในจิตใจครู

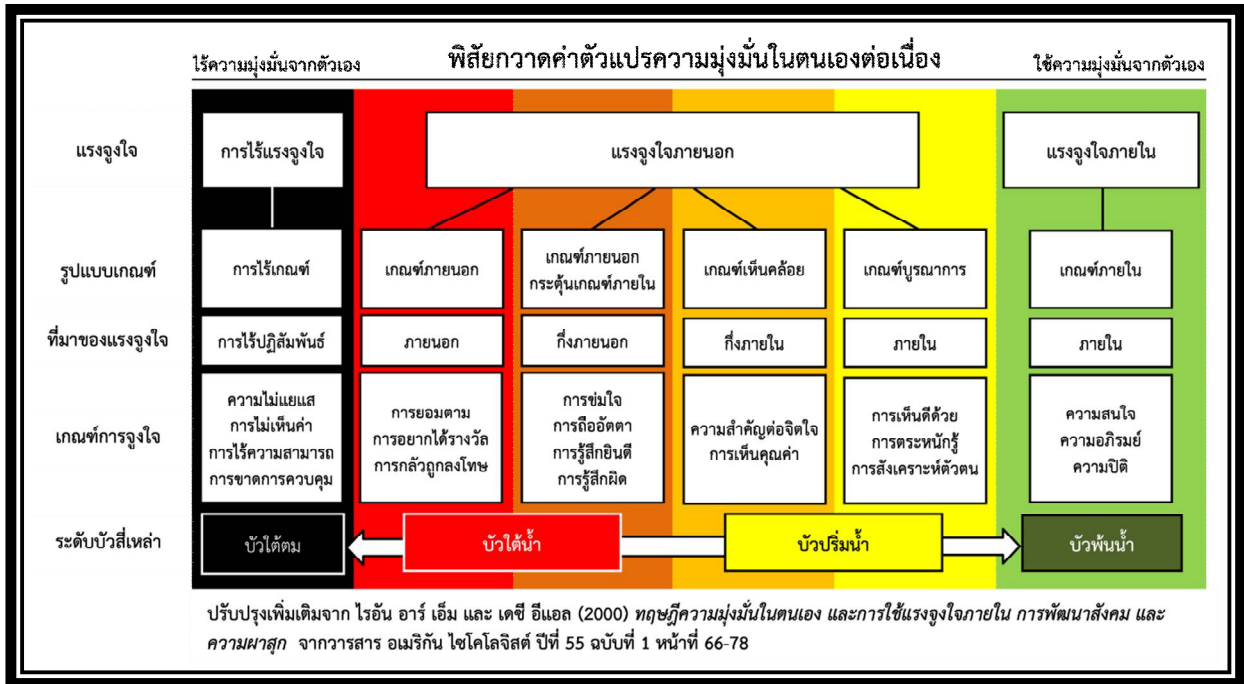
เมื่อมองถึงการระงับความโกรธ ตามหลักของ “ทศพิธราชธรรม” อันเป็นธรรมของผู้ปกครองนั้น ครูสมศรีจะสามารถขัดเกลาคติใจของตนเอง เพื่อให้เกิดความเที่ยงธรรมมากขึ้น โดยฝึกหัดจิตใจให้มี ทาน (การมีจิตใจที่เผื่อแผ่ พร้อมที่จะให้) บริจาคะ (การเสียสละความสุขส่วนตน) อาชชวะ (ความซื่อตรงจริงใจ) ตบะ (การระงับยับยั้ง ไม่ให้กิเลสเข้าครอบงำ) และ อักโกธะ (ความไม่โกรธ) เป็นต้น

หลังการพัฒนาตนเอง โดยใช้หลักธรรมขัดเกลาคติใจจาก “แก่นใน” ไปสู่ “แก่นกลาง” จนออกมาถึง “แก่นนอก” แล้ว ครูสมศรีจึงเป็นผู้ที่พร้อมในการที่จะช่วยเหลือบุคคลรอบข้าง และเมื่อนำ ปิยวาจาเข้ามาเปลี่ยนการพูดจาประชดประชัน ให้เป็นการรักษาน้ำใจคนรอบข้าง สร้างบรรยากาศการเรียนที่ครูไม่ข่มขู่นักเรียน ซึ่งตรงกับ “สังคหวัตถุสี่” อันเป็นหลักธรรมแห่งการ “สงเคราะห์” ให้การดำเนินชีวิตในสังคมเป็นไปอย่างเกื้อกูลกัน ซึ่งเมื่อครูสมศรีปฏิบัติได้ดังนี้แล้วย่อมส่งผลดีต่อไปยังนักเรียน ผ่านสัมมาภิรยาทั้งสี่ ซึ่งคือ ทาน (ครูจะต้องเป็นผู้ให้ ผู้เสียสละ) ปิยวาจา (ครูต้องไม่พูดเท็จ ไม่พูดจาใส่ร้าย เพื่อเจ้า) อุตถจริยา (ครูต้องช่วยเหลือ เกื้อกูลนักเรียน) และ สุคตทาย สมาหนดตา (ครูต้องเป็นคนเสมอต้น เสมอปลาย มีจิตใจหนักแน่น ไม่โลเล แปรเปลี่ยนไปตามปัจจัยภายนอก)

ถึงแม้จะมีจิตใจโอบอ้อมอารีต่อนักเรียนแล้วก็ตาม หากครูสมศรียังยึดมั่นในสิ่งที่ตนรู้จักเกินไปไม่ยอมปรับเปลี่ยนทัศนคติเปิดรับสิ่งใหม่ ๆ หรือรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่นบรรยากาศในห้องเรียนภาษาอังกฤษของเธอ ก็ยังคงอึดอัดไม่น่าเรียน อันเป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งบั่นทอนการเรียนรู้ในห้องเรียนไปอย่างไม่รู้ตัว พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ใน “กาลามสูตร” ว่า *อย่าเชื่อเพราะฟังต่อ ๆ กันมาอย่าเชื่อเพราะการเล่าลือ อย่าเชื่อเพราะการอ้างตำราหรือคัมภีร์ อย่าเชื่อเพราะเข้าได้กับทฤษฎีที่คิดไว้แล้วหรืออย่าเชื่อเพราะนับถือว่าเป็นผู้รู้เป็นครูของเรา* ทรงย้ำให้มีการพิจารณาให้ถี่ถ้วนก่อนจึงค่อยเชื่อ กาลามสูตรจึงเป็นการลดทิฐิ อุตตา และการยึดมั่นในความรู้ของตนเอง ครูจึงควรยึดหลักธรรมนี้ เพื่อเตือนสติตนเองอยู่เสมอ

โลกทัศน์ที่เปลี่ยนไปของครูสมศรีส่งผลดีต่อนักเรียน และยังสามารถเปลี่ยนบรรยากาศห้องเรียนภาษาอังกฤษให้เอื้อต่อการเรียนรู้ได้แล้วก็ตาม ยังคงมีอีกสิ่งหนึ่งที่ครูสมศรีควรแก้ไข คือการ “ไม่ชอบสอนนักเรียนที่อ่อนและเรียนเข้าใจยาก และเกลียดการคุยหรือเหม่อลอยเวลาเรียน” สิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เข้าใจใน “ธรรมชาติ” การเรียนรู้ และ “ธรรมชาติ” ของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนแต่ละคนมีความชอบ หรือ ความถนัดที่ไม่เหมือนกัน จึงเป็นธรรมชาติที่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษจะมีนักเรียนที่มีระดับความสามารถแตกต่างกัน เช่นเดียวกับ “บัวสี่เหล่า” ที่พระพุทธเจ้าได้ทรงเปรียบเทียบระดับการเรียนรู้ของบุคคลต่าง ๆ ไว้ ดังนี้ *บัวพื้นน้ำ* คือ พวกที่มีสติปัญญาฉลาดเฉลียว เมื่อถูกแสงแดดเพียงเล็กน้อยจะสามารถเบ่งบานได้ในทันที *บัวปริมน้ำ* คือ พวกที่มีสติปัญญาปานกลาง ต้องคอยรับแสงแดดสักระยะ จึงจะโผล่ขึ้นเหนือน้ำ และเบ่งบานในวันถัด ๆ ไปได้ *บัวใต้น้ำ* คือ พวกที่มีสติปัญญาน้อย ต้องได้รับแสงแดดอย่างสม่ำเสมอ จึงจะค่อย ๆ โผล่ขึ้นเหนือน้ำ และเบ่งบานได้สักวัน *บัวใต้อัม* คือ พวกที่ไร้สติปัญญา อยู่ใต้น้ำอับเฉา รังแต่จะเป็นอาหารของเต่า ปลา ไม่มีโอกาสโผล่ขึ้นเหนือน้ำเพื่อเบ่งบานได้เลย ดังนั้น เมื่อนำ คติธรรม “บัวสี่เหล่า” มาผนวกเข้ากับ พิสัยกวาดค่าตัวแปรความมุ่งมั่นในตนเองต่อเนื่อง (Self-Determination Continuum) ของ ไรอัน และ ดีซี (Ryan และ Deci, 2000) แล้ว ครูก็จะเข้าใจ “ธรรมชาติ” และ “ธรรมชาติ” ของนักเรียนได้ดีขึ้น ดังแสดงในแผนภูมิที่ 2

เพื่อให้ความสัมพันธ์ระหว่าง ระดับความมุ่งมั่นในตนเอง และตำแหน่งของบัวสีเหล่า สอดคล้องกับธรรมชาติของนักเรียนที่สุด ในที่นี้ จะพิจารณาทั้งสองตัวแปรในเชิงพลวัต (Dynamic) มากกว่าเชิงสถิต (Static) เนื่องจากทั้งความมุ่งมั่นในตนเอง และระดับของบัวสีเหล่า สามารถขยับสูงขึ้น (กวาดไปทางขวา) หรือ ต่ำลง (กวาดไปทางซ้าย) ได้ ขึ้นอยู่กับพฤติกรรมของนักเรียนและครู บรรยากาศการเรียนการสอนภายในห้องเรียนและเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษ การนำหลักทางพุทธศาสนา (บัวสีเหล่า) มาเทียบกับ หลักทางจิตวิทยาการศึกษา (SDT) จึงสามารถนิยามลักษณะเฉพาะของ “บัวสีเหล่าในห้องเรียน” ตามศักยภาพ พฤติกรรม และความมุ่งมั่นในการเรียนรู้ได้ ดังนี้

แผนภูมิที่ 2: ตำแหน่ง “บัวสีเหล่า” บนแถบพิสัยกวาดค่าตัวแปรความมุ่งมั่นในตนเองต่อเนื่อง (SD Continuum)

“กลุ่มบัวพ่นน้ำ” คือ นักเรียนที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด สามารถสร้างแรงจูงใจภายในขึ้นเอง เมื่อได้รับการสอนจากครูเพียงเล็กน้อย ก็จะสามารถนำไปคิดต่อยอดเองได้

“กลุ่มบัวปริมน้ำ” คือ นักเรียนที่มีสติปัญญานานกลาง เมื่อได้รับการสอน และชี้แนะ จากครู ก็จะเกิดแรงผลักดันในตัวที่อยากจะเรียนรู้ และชวนขยายที่จะพัฒนายกระดับความสามารถของตนเอง และเมื่อนักเรียนกลุ่มนี้ มีการฝึกฝนไปเรื่อยๆ ก็จะกลายเป็น บัวพ่นน้ำ ได้ในวันหนึ่ง

“กลุ่มบัวใต้น้ำ” คือ นักเรียนที่มีสติปัญญาน้อย ต้องคอยได้รับการสอน ชี้แนะ และเชิญชวนจากครู ซึ่งการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นเพราะอยากได้รางวัล หรือ หลีกเลี่ยงการถูกทำโทษ อันเป็นแรงจูงใจภายนอก และเมื่อนักเรียนกลุ่มนี้ มีการฝึกฝนไปเรื่อยๆ ก็อาจจะค่อย ๆ ขยับขึ้นเป็น บัวปริมน้ำ ได้สักวันหนึ่ง

“กลุ่มบัวได้คม” คือ นักเรียนที่ไร้สติปัญญา แม้จะได้รับการกระตุ้นในรูปแบบใดก็ตาม ก็ยังคงไม่สนใจที่จะเรียนรู้ หรือ ใส่ใจในสิ่งใดทั้งสิ้น

แต่เป็นที่น่าสนใจว่า ในทางกลับกัน *บัวพันน้ำ* ก็จะสามารถลดระดับลงมาเป็น *บัวปริ่มน้ำ* ได้ หากเกิดสถานการณ์ที่บั่นทอนแรงจูงใจ (Demotivation) ยิ่งถ้าการบั่นทอนแรงจูงใจนั้น เกิดขึ้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า *บัวพันน้ำ* นี้ อาจจะขยับลงไปเรื่อย ๆ จนกลายเป็น *บัวได้ดม* ไปได้ในที่สุด

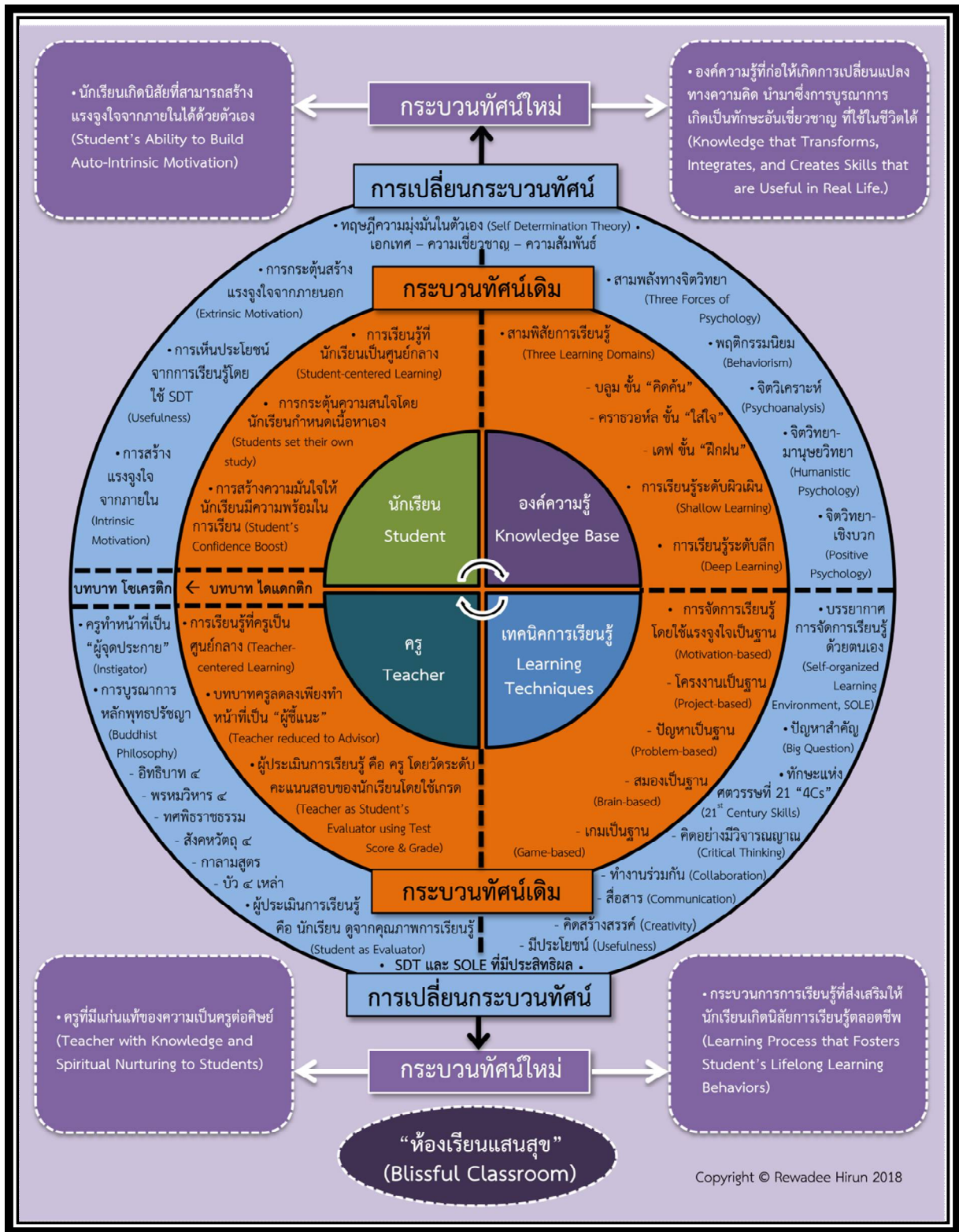
จะเห็นว่าครูกับคุณธรรมเป็นสิ่งคู่กันขึ้นสูงสุดท้ายจึงได้ถูกวางลง เป็นการทลายกับดักที่มองไม่เห็น ในปัจจัยของครูและเมื่อประกอบกับขึ้นส่วนในการแก้ปัญหาทั้ง 3 ก่อนหน้านี้ จึงนำไปสู่การสร้างมิติใหม่ทางการศึกษา

บทสรุปกระบวนการทัศน์ใหม่ ที่นำไปสู่ “ห้องเรียนแสนสุข”

กระบวนการทัศน์ใหม่ในการทลายกับดักที่มองไม่เห็นในห้องเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศนั้น ไม่สามารถเกิดขึ้นได้จากการนำกระบวนการใดกระบวนการหนึ่งมาใช้ปรับแก้ไข จำเป็นต้องนำแนวคิดหลักการและทฤษฎีดังที่ได้กล่าวมาแล้ว บูรณาการเข้าด้วยกันเพื่อปรับเปลี่ยนกระบวนการทัศน์เดิมที่ใช้อยู่ในปัจจุบันเกิดเป็น “ห้องเรียนแสนสุข” อันมีองค์ประกอบครบทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

1. **นักเรียนเรียนอย่างสนุก** เกิดขึ้นจากการใช้ ทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง (SDT) มากระตุ้นให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจ และเห็นประโยชน์ในการเรียนภาษาอังกฤษ จนในที่สุดเกิดเป็นนิสัยใฝ่เรียนรู้ติดตัวไป
2. **เนื้อหามีความประโยชน์** เกิดขึ้นจากการใช้ ทฤษฎีสามพลังการเรียนรู้ (Three Domains of Learning) ควบคู่ไปกับทฤษฎีความมุ่งมั่นในตนเอง (SDT) ตามกรอบของทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 ซึ่งจะช่วยพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนให้ดีกว่าที่เคยเป็น เพราะนักเรียนมีความต้องการที่จะยกระดับองค์ความรู้ของตนเองให้ลึกซึ้ง เป็นที่ยอมรับในสังคม
3. **บรรยากาศส่งเสริมการเรียนรู้** เกิดขึ้นจากการใช้ทฤษฎีสามพลังทางจิตวิทยา (Three Forces of Psychology) ผสมกับห้องเรียนแบบ SOLE ที่ส่งเสริมให้นักเรียนนำทักษะแห่งศตวรรษที่ 21 มาประยุกต์ใช้ เพื่อต่อยอดการเรียนรู้อันเป็นการสร้างบรรยากาศการเรียนรู้อย่างอิสระ เป็นธรรมชาติ นักเรียนสามารถกำหนดแนวทางการค้นคว้าหาความรู้เองได้ เพื่อพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ของตนให้เต็มตามความสามารถด้วยวิธีการที่หลากหลาย
4. **ครูสอนอย่างมีความสุข** เกิดขึ้นจากการใช้หลักพุทธปรัชญา มาสร้างคุณธรรมในตนเอง เกิดเป็นเมตตาธรรม ทำให้เข้าใจพฤติกรรมของนักเรียน ก่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดี ควบคู่ไปกับการคิดหาแนวทางการจัดการเรียนรู้ ที่สร้างความมุ่งมั่นในตัวนักเรียน ยกย่องความเป็นครูให้เป็น “ครูที่มีแก่นแท้ของความเป็นครูต่อศิษย์”

การนำหลักจิตวิทยา และหลักพุทธปรัชญา ที่ผ่านการพิสูจน์แล้วว่า เป็นจริงในทุกยุคทุกสมัย เข้ามาบูรณาการในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ จึงเป็นการเปลี่ยนกระบวนการทัศน์ จาก “ห้องเรียนน่าเบื่อ” ให้เป็น “ห้องเรียนแสนสุข” กระบวนการทัศน์ใหม่นี้ สามารถทลายกับดักที่แฝงอยู่ในห้องเรียนภาษาอังกฤษ (EFL) ซึ่งนอกจากจะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพมากขึ้นแล้วยังนำไปสู่ “กระบวนการเรียนรู้ตลอดชีพ” ดังแสดงในแผนภูมิที่ 3

แผนภูมิที่ 3: กระบวนทัศน์ใหม่ (New Paradigm) ที่นำไปสู่“ห้องเรียนแสนสุข” (Blissful Classroom)

ยิ่งกว่านั้น กระบวนทัศน์ใหม่นี้ ยังสามารถช่วยแก้ไขปัญหาการปฏิรูปการศึกษาในปัจจุบัน ที่นโยบายเป็นเพียงนามธรรม ครูจึงไม่สามารถนำไปปฏิบัติใช้ได้จริงในห้องเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้น “ห้องเรียนแสนสุข” จึงเป็นต้นแบบในการจัดการเรียนการสอน ที่ตอบสนองนโยบายการปฏิรูปการศึกษาได้อย่างเป็นรูปธรรม ทั้งยังเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถ

เลือกวิธีการเรียนรู้ในสิ่งที่ตนสนใจเหมาะสมกับความสามารถ อันเป็นการให้แรงเสริมเชิงบวก (Positive Reinforcement) แก่นักเรียน จึงเป็นการสร้างนิสัยการใฝ่เรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับที่ มาริลิน เฟอริกัสนัน (Marilyn Ferguson) ได้กล่าวไว้ว่า “การใฝ่เรียนรู้ที่แท้จริงนั้น ไม่ได้เกิดเฉพาะในระบบโรงเรียน ไม่ได้เกิดเพราะครูเป็นผู้สอน หรือไม่ได้วัดความสำเร็จที่คะแนนสอบเท่านั้น” (Ferguson, 1981) แต่ต้องเน้นการสร้างนิสัยการเรียนรู้ตลอดชีพ (Lifelong Learning) ให้กับนักเรียน และจากผลกระทบทางการศึกษาในภาพรวม (Pedagogical Impact) กระบวนทัศน์ใหม่นี้ ไม่เพียงแต่จะช่วยแก้ไขปัญหาระดับจุลภาคที่เกิดขึ้นเฉพาะภายในห้องเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น แต่ยังเป็น “เครื่องจักรกล” ที่สามารถช่วยพัฒนาประเทศในระดับมหภาคได้อีกด้วย เห็นได้จากตัวอย่างของประเทศอินเดีย ที่สามารถวางตำแหน่งของตนเอง ให้เป็นประเทศที่มีประชากรเชี่ยวชาญภาษาอังกฤษ และผลักดันประเทศก้าวสู่ความเป็นสากล โดยประเทศอินเดียสามารถให้บริการงานในด้านต่าง ๆ ที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษกับชาติอื่น ๆ ประเทศอินเดียจึงกลายเป็นศูนย์กลางของศูนย์บริการข้อมูลลูกค้าโลก (Global Call Center) ไม่ว่าสินค้าจะผลิตในประเทศจีน ญี่ปุ่น ฝรั่งเศส เยอรมนี หรือ สหรัฐอเมริกา ลูกค้าจะสามารถโทรศัพท์เข้ามาเพื่อปรึกษาและขอคำแนะนำต่าง ๆ จากบริษัทผู้ผลิตสินค้าได้ โดยหมายเลขโทรศัพท์ทั้งหมดจะเชื่อมต่อเข้าสู่ “ศูนย์บริการข้อมูลลูกค้า” ในประเทศอินเดีย

มากไปกว่านั้น ประเทศอินเดียยังเป็นแหล่งผลิตนักเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (Programmer) ของโลก ที่ต้องใช้ความสามารถทางภาษาอังกฤษมาประยุกต์ (Vyas & Patel, 2015) หากประเทศไทย มีการวางนโยบายของชาติ ให้ดำเนินตาม “อินเดียโมเดล” ในการพัฒนาระดับภาษาอังกฤษของพลเมืองให้เป็นสากลแล้ว เศรษฐกิจของประเทศไทย จะสามารถเติบโตขึ้นในระดับที่ไม่เคยมีมาก่อน ดังนั้น การมี “ห้องเรียนแสนสุข” จึงไม่เพียงแต่จะนำมาซึ่ง “ครู หรือ นักเรียนแสนสุข” เท่านั้น แต่ยังอาจพัฒนาไปจนถึงขั้นสร้าง “ประชากรแสนสุข” ก็เป็นไปได้

บรรณานุกรม

- จิตตะกานต์ เทพศิริพันธุ์. (2558). การให้การศึกษสำหรับศตวรรษที่ 21. <http://jittakan.esdc.go.th/xngkh-khwam-ru/dhamma-today/karhikarsuksasahrabstwrsthi21>
- บัว 4 เหล่า คน 4 จำพวก. (2561). สืบค้นจาก <http://www.คิดเป็น.com/2018/06/16/%E0%B8%9A%E0%B8%B1%E0%B8%A7-4-%E0%B9%80%E0%B8%AB%E0%B8%A5%E0%B9%88%E0%B8%B2-123/>
- ปัทมา วาสลามัคคี กิตติชัย สุทธิสินโนบล และพรพิมล ประสงค์พร. (2557). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและเจตคติต่อการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารโดยใช้ตำนานและนิทานพื้นบ้านกับการสอนแบบปกติ. *วารสารวิจัยทางการศึกษามศว*, 9(1), 71.
- พูนทรัพย์ เกตุวีระพงศ์. (2556). *หลักคุณธรรมและจริยธรรมสำหรับครู*. สืบค้นจาก <http://poon2498.blogspot.com/2013/07/2.html>
- ภัทราวดี ยวนชื่น. (2555). การเปรียบเทียบความสามารถด้านการฟังการพูดภาษาอังกฤษ และความสนใจในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนตามแนวทฤษฎีธรรมชาติกับแนวการสอนแบบเดิม. *วารสารวิจัยทางการศึกษา มศว*, 7(2), 186-187.
- รัตนวดี โชติภพนิช. (2550). *จริยธรรมและจรรยาบรรณในวิชาชีพครู*. สืบค้นจาก <http://e-book.ram.edu/e-book/c/CU503/CU503-5.pdf>
- วิโรจน์ สารรัตนะ. (2556). *กระบวนทัศน์ใหม่ทางการศึกษา: กรณีที่คณะต่อการศึกษา ศตวรรษที่ 21*. กรุงเทพมหานคร: วิโรจน์ สารรัตนะ.

- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ (2561). (aramhanongckk). สรุปผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาตินั้นพื้นฐาน (O-NET) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปีการศึกษา 2560. สืบค้นจาก http://www.newonetresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/PDF/Summary_ONETM6_.2560pdf
- Anderson, L., & Krathwohl, D. (2001). A taxonomy for learning, teaching, and assessing : A revision of bloom's taxonomy of educational objectives (Complete ed.). New York: Longman.
- Arai, K. (2004). What 'demotivates' language learners?: qualitative study on demotivational factors and learners' reactions. *Bulletin of Toyo Gakuen University*, 12, 39-47.
- Brown, R. (2007). English proficiency as a contingency of self-worth among Japanese university students. *Information and Communication Studies*, 37, 17-34.
- Castañeda, R. J. (2013). English teaching through project based learning method, in rural area. *Cuadernos De Lingüística Hispánica*, 151-170. Retrieved from https://revistas.uptc.edu.co/index.php/linguistica_hispanica/article/view/2344/2273
- Dave, R. (1970). *Psychomotor levels in developing and writing behavioral objectives* (Armstrong, R.J. ed.). Tucson, Arizona: Educational Innovators Press.
- Dörnyei, Z. (2012). Motivation language learners: a classroom-oriented investigation of the effects of motivational strategies on student motivation. *TESOL Quarterly*, 43(1), 105-109.
- Fabio, M. (2018, June 25). *What is the Socratic Method?* Retrieved from <https://www.thoughtco.com/what-is-the-socratic-method-2154875>
- Ferguson. (1981). *The Aquarian Conspiracy: Personal and Social Transformation in the 1980s*. London, UK: Routledge & Kegan Paul Ltd.
- Gorham, J., & Millette, D. M. (1997). A comparative analysis of teacher and student perceptions of sources of motivation and demotivation in college classes. *Communication Education*, 46(4), 245-261. doi:DOI: 10.1080/03634529709379099
- Hasegawa, A. (2004). Student demotivation in the foreign language classroom. *Takushoku Language Studies*, 107, 119-136.
- Ikeno, O. (2002). Motivating and demotivating factors in foreign language learning: a preliminary investigation. *Ehime University Journal of English Education Research*, 2, 1-19.
- Keblawi, F. (2005). *Demotivation among Arab learners of English as a foreign language*. Retrieved from http://www.research.net/profile/Faris_Keblawi/publication/242768212_Demotivation_Among_Arab_Learners_Of_English_As_A_Foreign_Language/file/72e7e527489a15be0a.pdf
- Krathwohl, D., Bloom, B. S., & Masia, B. B. (1964). *Taxonomy of educational objectives, the classification of educational goals. Handbook II: Affective domain*. New York: David McKay Co., Inc.
- Maslow, A. (1968, December). Some educational implications of the humanistic psychologies. *Harvard Educational Review*, 38(4), 685-696. Retrieved from http://ocw.metu.edu.tr/pluginfile.php/9045/mod_resource/content/1/fulltext.pdf

- Mitra, S. (2012, February 3). *The Hole in the Wall Project and the power of self-organized learning*. Retrieved from Edutopia: <https://www.edutopia.org/blog/self-organized-learning-sugata-mitra>
- Patterson, T., & Joseph, S. (2007, January). Person-centered personality theory: support from Self-determination Theory and positive psychology. *Journal of Humanistic Psychology*, 47(1), 117-139. doi:DOI: 10.1177/0022167806293008
- Perlman, F. T., & Brandell, J. R. (2011). Psychoanalytic Theory. In J. Brandell, *Theory and Practice in Clinical Social Work* (Second ed., pp. 41-75). Thousand Oaks, California, USA: Sage Publications INC. Retrieved from https://biblio.csusm.edu/sites/default/files/reserves/brandell_-_ch_3_-_psychoanalytic_theory_1.pdf
- Robinson, K. (2010, October). Changing Education Paradigms [Video file]. *TEDTalk*. Retrieved from https://www.ted.com/talks/ken_robinson_changing_education_paradigms
- Ryan, R., & Deci, E. L. (2000, January). Self-determination Theory and the facilitation of intrinsic motivation, social development, and well-being [PDF]. *American Psychologist*, 55(1), 68-78. Retrieved from https://selfdeterminationtheory.org/SDT/documents/2000_RyanDeci_SDT.pdf
- Schaufeli, W. B., Martinez, I. M., Marques-Pinto, A., Salanova, M., & Bakker, A. (2002). Burnout and engagement in university students: A cross national study. *Journal of Cross-Cultural Psychology*, 33(5), 464-481.
- Schulte, R. (2018, April 16). *What is Self-determination Theory (SDT) & why does it matter?* Retrieved from <https://www.gqrgm.com/what-is-self-determination-theory-sdt-why-does-it-matter/>
- Skinner, B. (1966). What is the experimental analysis of behavior? *Journal of the Experimental Analysis of Behavior*, 9(3), 213-218. Retrieved from <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1901/jeab.1966.9-213>.
- Smerdon, B., Burkam, D. T., & Lee. (1999). Access to constructivist and didactic teaching: who gets it? Where is it practiced? *Teachers College Record*, 100(1), 5-34.
- Vyas, A., & Patel, Y. L. (2015). *Teaching English as a Second Language: a New Pedagogy for a New Century* (Second ed.). Delhi, India: Asoke K. Ghosh, PHI Learning Private Limited.
- Wilson, L. O. (2015). *Three domains of learning - Cognitive, Affective, Psychomotor*. Retrieved November 26, 2015, from The Second Principle: <http://thesecondprinciple.com/instructional-design/threedomainsoflearning/>
- Zhang, Q. (2007). Teacher misbehaviors as learning demotivators in college classrooms: a cross-cultural investigation in China, Germany, Japan, and the United States. *Communication Education*, 56(2), 209-227. doi:DOI: 10.1080/03634520601110104
- Pattama Wassamakkee, Kittichai Suthasinobon, Pornpimon Prasongporn, A Comparison of Grade 4 Students' Achievement and Attitude on English Through Myths and Folklores Based on Communicative Language Teaching and Traditional Method. *Journal of Education Research SWU*, 9(1), p. 71. (In Thai)
- Poonsup Kateweerapong. (2013). *Virtues and Ethics for Teachers*. Retrieved from <http://poon2498.blogspot.com/2013/07/2.html> (In Thai)

- Phattarawadee Yuanchuen. (2012). A Comparison of Matthayom Suksa II Students Listening, Speaking Ability and Interest in Learning English Through the Instruction Using Learning Center Activities Based on the Natural and the Traditional Approaches. *Journal of Education Research SWU*, 7(2), pp. 186-187. (In Thai)
- RattanawadeeChotikapanich. (2007). *Ethics and Professional Ethics for Teaching Profession*. Retrieved from <http://e-book.ram.edu/e-book/c/CU503/CU503-5.pdf> (In Thai)
- VirojSaratattana. (2013). *A New Educational Paradigm: A Perspective Case on 21st Century Education*. Bangkok. VirojSaratattana. (In Thai)
- National Institute of Educational Testing Service (Public Organization). (2018). *Result of Grade 12 Ordinary National Educational Test*. Retrieved from http://www.newonetresult.niets.or.th/AnnouncementWeb/PDF/Summary ONETM6_.2560.pdf (In Thai)